

Det var de Vilkaar, som vi, der ønskede at gennemføre et Lovforslag om kommunal Grundskyld, havde at arbejde under. Enten kunde vi arbejde for den rene Grundskyld, som vi ansaa for det mest ideelle, eller ogsaa maatte vi forsøge at ændre Lovforslaget paa Venstres Grundlag, men dog give det en saadan Form, at vi kunde forsvare at stemme for det. Af disse Alternativer valgte vi det sidste, vi valgte at gaa ind paa Venstres Betingelser og søge at faa Lovforslaget formet saaledes, at det, selv om vi bevarede en Del af de gamle Ejendomsskatter, dog kunde anses for forsvarligt. Naar vi valgte den Fremgangsmaade, var det ikke mindst, fordi vi staaar umiddelbart overfor, at den sidste Femtedel af Hartkornsskatterne skal overgaa til Ejendomsskyld, og vi maatte mene, at det var ganske urigtigt ikke at fremme Arbejdet saa hurtigt, at vi kunde faa indført kommunal Grundskyld, før den sidste Femtedel af de Skatter, der fra lang, lang Tid tilbage har ligget paa Jorden, gik over paa Ejendommene. Det maatte ogsaa anses for ganske inkonsekvent at lade den Del af Skatterne, der endnu hviler paa Jorden, i væsentlig Grad forskyde sig over paa Bygningerne, naar der i det danske Samfund er et stort, stort Flertal, som ønsker, at den kommunale Beskatning skal gaa i modsat Retning, i større Udstrækning skal gaa bort fra Bygningerne og over paa Jorden. Naar jeg siger over paa Jorden, mener jeg ikke, at Skatterne skal gaa bort fra Byerne og ud paa Landet, men at de i mindre Grad skal hvile paa Bygningerne og i større Grad lægges over paa Jordværdierne.

Vi maatte derfor ønske, at dette Lovforslag blev gennemført hurtigt. Vi indenfor det radikale Venstre anser tillige Ejendomsskylden for et af de daarligste Skattegrundlag, der overhovedet findes, og vi maa derfor med Tilfredshed hilse ethvert Skridt, der gaar i Retning af at komme bort fra en Skat, der hviler paa Ejendomsskyldprincippet. Det er jo ogsaa saaledes, at flere og flere i vort Samfund nu faar Øjnene op for, hvor meningsløs vor Ejendomsskyldbekæmpelse egentlig er, og ikke mindst i den senere Tid vilde jeg tro, at Forstaaelsen deraf er vokset stærkt. At denne Forstaaelse er vokset saa stærkt, skyldes ogsaa, at Over-Skyldraadet har ment det rigtigt at forhøje Ejendomsskylden for en stor Del af Ejendomsskyldkredsene her i Landet, og at denne Forhøjelse i Henhold til hele Ejendomsskyldlovens Princip maa falde paa de

mindre Ejendomme. Disse af Over-Skyldraadet foretagne Forhøjelser er jo blevet meget stærkt kritiseret, og naar dette ses paa Baggrund af, at vi staaar i en Periode, hvor Priserne falder og vil falde paa Grund af Kronens Stigning, kan det jo ogsaa synes mærkeligt, at Over-Skyldraadet beslutter at forhøje Ejendomsskylden i store Dele af Landet. Men det er egentlig ikke Over-Skyldraadet, der i denne Forbindelse er noget i Vejen med, men derimod Ejendomsskyldloven og de Principper, som Ejendomsskylden hviler paa. Over-Skyldraadet har den Opgave at overvaage, at Ejendomsskylden ansættes til samme Højde overalt i Danmark, og naar Over-Skyldraadet ved at indhente Salgsstatistik opdager, at Ejendomsskylden ansættes meget forskelligt, saa har Over-Skyldraadet efter min Mening været i sin gode Ret til at foretage disse Forhøjelser. Om det var klogt at gøre det paa det nuværende Tidspunkt og at give dem tilbagevirkende Kraft, det er et Spørgsmaal for sig, men jeg vil som sagt gerne i denne Forbindelse endnu en Gang sige, at det er ikke Over-Skyldraadet, der er noget i Vejen med, men Ejendomsskyldlovens Principper. Det, der er det gale, og det, der voldes Vanskeligheder i vor Ejendomsskyldlovgivning, er, at de enkelte Ejendomme skal ansættes efter deres Værdi i Handel og Vandel. Hvad betyder nemlig dette? Særlig i en pengefattig Tid, hvor det er vanskeligt at skaffe de nødvendige Midler til Køb af større Ejendomme, bliver Efterspørgselen efter de smaa Ejendomme meget stor, og det har igen til Følge, at disse smaa Ejendomme stiger i Værdi i Handel og Vandel; de større Ejendomme, som der dog er nogle Købere til, falder ikke saa meget, men kommer vi til de rigtig store Gaarde, som der saa godt som slet ingen Købere er til, er det givet, at saadanne Ejendomme vil falde stærkt i Værdi i Handel og Vandel. Derfor er Ejendomsskyldvurderingsprincippet en Beskatningsform, der vender den tunge Ende nedad. Det er et Udtryk, der har været brugt saa ofte, ogsaa her fra dette Sted, men er der nogen Skat, hvorom det kan siges med Rette, saa er det om Ejendomsskylden. Alle vore andre Skatter, vor Formueskatter og vore Indkomstskatter, virker efter en stærkt stigende Skala, men saa snart vi kommer til Ejendomsskylden, virker den omvendt, fordi Ejendomsskylden skal ansættes i Forhold til Ejendommens Værdi i Handel og Vandel — de smaa Brug bliver altsaa alt for højt beskattet. Saa vidt jeg ved, har Formanden